

man tvinge alle til borgerlig Vielse, og saa overlader man det til hvert Ægtepar, om de ville have kirkelig Vielse, og det kan jeg ikke gaa med til, rent bortset fra, at det ogsaa er et økonomisk Spørgsmaal. Saa længe de nuværende Præster sidde inde med Embederne, ville de, der efter denne Lov modtage kirkelig Vielse efter at have faaet borgerlig Vielse, baade komme til at betale for den borgerlige Vielse — 3 Kr. til Ægtefælsforstanderen — og til den Præst, af hvilken de modtage den kirkelige Velsignelse. Jeg finder saaledes, at der heller ikke fra noget økonomisk Synspunkt er nogen Anledning til at paalægge Befolkningen de Byrder og Udgifter, som dette Lovforslag tilsigter. Jeg beder den ærede Ordfører undskyldte, at jeg ogsaa har tilladt mig i al Bestendighed at motivere mit Standpunkt, og jeg haaber ikke, at han derfor skal stemple mig som hørende til dem, der ere fuldstændig ligegyldig for de kirkelige Forhold her i Landet.

J. C. Christensen: Jeg har faaet Øyst til at gøre en kort Bemærkning, inden vi slutte denne Sags endelige Behandling i dette Ting. Jeg har ikke udtalt mig ved Sagens foregaaende Behandlinger. Dertil har der for mig ingen Grund været. Den ærede Ordfører har baade ved første, anden og nu i Dag ved tredje Behandling udtalt sig ogsaa paa mine Begne paa en Maade, som jeg fuldt ud har kunnet slutte mig til. Naar jeg ikke desto mindre har Øyst til at sige et Par Ord inden Sagens endelige Afgørelse, er det for at lægge ærede Medlemmer paa Sinde, at her er virkelig en Sag, virkelig et Omraade, hvor der trænges til Reform. Ærede Medlemmer maa paa ingen Maade overse dette, at her staa vi over for en Brøst inden for vort Kirkesamfund, som trænger meget haardt til, at der raades Bod paa den; vi have netop i Vinter haft Lejlighed til at se fremhævet af nogle betydelige Mænd inden for Kirken, at der er en saadan Brøst til Stede. Jeg vil blot minde ærede Medlemmer om de 37 Mænds Adresse eller Offentliggørelse af deres Mening i Bladene. I denne Adresse nævnes der et Par Eksempler, der vise, hvorledes det for Tiden staa til i Kirken, hvad der jo for øvrigt ogsaa tidligere er oplyst her. Der nævnes saaledes, at der til en Præst

kom et offentligt Fruentimmer, et Fruentimmer, som holdt Horehus, og forlangte, at han skulde vie hende til en raa og brøstig Person, som hun kun vilde have til Mand af den Grund, at han kunde smide urolige Gæster paa Døren. Jeg synes, det er gruligt at tænke sig, at Kirken skal være tvungen til at lyse Velsignelse over et saadant Ægtefælskab. Vedkommende Præst slap fri for at vie dette Fruentimmer, fordi hun havde den sejslagte Formening, at naar han ikke vilde vie hende, kunde hun drille ham ved at gaa hen og indgaa borgerligt Ægtefælskab. I det andet Tilfælde, som er lige saa grelt i sin Slags, var det en Mand, der havde ladet sig vie til et Fruentimmer, uagtet han i Forvejen var gift. Dette blev opdaget, og saa kom de Følger, som Loven i saa Tilfælde medfører, og det indgaaede Ægtefælskab blev ophævet. Smidtidigt dør saa hans første Kone, og han vil saa igen giftes med vedkommende Fruentimmer, som han en Gang har været gift med, og saa skal Præsten vie dem igen. Ja, jeg refererer det efter Hukommelsen; jeg tror nok Sammenhængen var saaledes (Ordføreren [Evend Høgsbro]: Nej, han var bleven skilt fra den første Kone). Naa, altsaa skilt fra hende! Vedkommende Præst mente, at det saa var underligt at vie disse Folk igen, da de en Gang vare vidne til hinanden; men her kunde der nu ikke være Tale om andet: Vielsen maatte finde Sted paa ny. Der kunde nævnes mange Eksempler endnu af den Slags, ikke at tale om, at Folk jo tit møde for Alteret og lyve for Præsten for at saa Ægtefælskabet indgaaet, da de jo skulle have denne Form iagttaget, hvis de ikke ville udmelde sig af Folketirken. Alt dette viser, at her en Trang til en Reform, det maa ærede Medlemmer ikke være blinde for. Jeg tror heller ikke, at den store Befolkning vil være blind derfor, naar den faar Oplysning derom. Vi maa jo imidlertid huske paa, at ude i de Landsogne, som vi ere fra, finder den Slags Tilfælde kun sjældent Sted, de finde kun Sted i de store Byer. Derfor kan man mange Steder finde Folk, der mene, at vi ikke trænge til en saadan Reform. Men bliver Befolkningen først oplyst om, at saadanne skandaløse Forhold finde Sted inden for Kirken, tror jeg ikke, Befolkningen vil se Sagen saaledes, at den ikke vil have